

Xa Quê Hương

Thương Lam

Biết mấy lần, mấy cái điện tín của bà chị tôi từ miệt Giá Rai, Bạc Liêu, gửi cho tôi báo tin Bà ngoại đau nặng, Bà ngoại sắp mất, đều thất bại, chẳng qua khi tôi vừa xuống tới Giá Rai thì Công An họ theo dõi, và bắt ngầm, nên tôi chạy về, xém chết. Một lần thằng sáu lùn chủ vựa hột vịt ở xóm tổ chức, nó gợi ý đêm nay sẽ đi, thỏa thuận xong rồi tôi về chuẩn bị hành lý, đem theo vài bộ đồ. Cha tôi thì đốt nhang, mẹ tôi thì cầu nguyện, tôi thức tới sáng, vậy mà sáng hôm sau nó ngồi uống cà phê tỉnh bơ, em tôi ra hỏi nó thì nó bảo là quên, hẹn chuyến sau. Sau đó nghe nói đám người nó tổ chức bị bắt ở Cần Giuộc, phước chủ may thầy, nếu không tôi cũng bị tóm rồi.

Rồi có người quen bên sui gia của ông anh cô cậu tôi tổ chức, cha tôi mới mời họ đến và gửi gắm tôi, họ bằng lòng nhưng chưa biết ngày đi. Đến ngày 9/11 năm 1987, đêm đó cúp điện, tôi và thằng đệ tử đá banh trong xóm đang ngồi nhậu thì con bé trong đám tổ chức tới nhà cho biết là đi nội trong đêm. Ba mẹ tôi định cho thằng con 12 tuổi của tôi đi theo, nói giá cả đàng hoàng, nhờ cô tôi xem bói bài thì nói là quẻ tốt, đi được. Tôi nghiệp thằng nhỏ đang ngủ biểu đi mà không biết đi đâu. Đêm đó em tôi chở hai cha con đi đến nhà thương Chợ Quán bây giờ là bệnh viện Nhiệt Đới, đợi mấy tiếng đồng hồ nó mới cho xuống ghe, cũng may lúc đó gần bệnh viện có một đám tang nên người ta không để ý. Xuống ghe chày tôi thấy mấy đứa loai choai rất đông, ngồi dưới hầm tàu không ai nói chuyện với ai.

Nửa đêm ghe nhỏ neo đi ngang nhà tôi, kinh tàu hũ, cha tôi nằm khóc trên giường, mẹ tôi niệm Phật, dọc theo con kinh họ rước thêm người từ ghe nhỏ nhảy qua, một lát đầy ghe, tới sáng họ ghé lại Thủ thừa. Bắt đầu mấy tay trên ghe xuống hầm bảo tụi tôi đưa vàng, tôi năn nỉ vì theo hợp đồng khi gặp cá lớn sẽ đưa họ tằm về số về nhà sẽ đưa tiền taxi cho họ. Họ không chịu đòi tụi tôi xuống ghe nhỏ trở về saigon, mấy nhỏ định bỏ về, tôi năn nỉ không được nên bàn với mấy đứa trên ghe chày đưa chút vàng cho họ, tôi phải cất áo đưa cho họ một hai phân họ mới chịu để yên. Mấy đứa kia làm theo vì nếu bỏ về mà chuyến này đi lọt thì tức chết.

Sau đó chủ ghe mới phát cho mỗi đầu người một tô cơm nửa chín nửa sống với cục mỡ, cố mà nuốt, mấy ông trên ghe chày nói sang sảng, nếu không lấy vàng của mấy đứa này thì hải tặc cũng lấy hết. Ghe đi hai ngày mới tới ngã bảy Trần Đề, Cần thơ, đến khuya nghe tiếng người trên ghe bước đi họ đốt nhang rồi vái Bà Cậu, ghe lớn là một chiếc tàu đánh cá dài 11 m, người tổ chức nói là chỉ có 70 người, họ mua tàu, chiếc tàu cũ kỹ, giao cho chủ tàu dẫn đi. Chủ tàu ăn thêm 30 người nữa tổng cộng 100 người, nói là có Công an dẫn đường nhưng thật ra không có ai, tài công là một ông già và một ông trung úy Hải Quân, Bị phát hiện, vừa chạy vừa núp, CA họ bắn theo. Dưới ghe tôi ngồi dưới hầm thằng con ngồi lên mình tôi, đã vậy còn thêm một thằng mập nữa ngồi trên mình nó, lưng tôi bắt đầu chảy máu vì những cây đinh đóng tàu.

Tôi ngồi dậy xô thằng mập ra và dỡ nắp hầm cho có gió lọt vào, ai nấy đều thở phào vì nóng bức, đêm đó gặp biển động nên người trên tàu phải chạy qua chạy lại cho cân bằng chiếc tàu. Đến sáng nghe ra được hải phận ai cũng mừng rồi máy bơm nước bị hư họ bắt tôi và vài đứa xuống hầm tát nước, phát cho mỗi thằng một tô cơm với cục chao, tôi nhường cho thằng con tôi ăn. Vật vã vì đói và khát tôi nhảy xuống hầm với thằng con, con tôi đã xỉu vì khát nước tôi lấy cái lon đựng banh đem theo xin nước cho thằng nhỏ uống, thằng giữ thùng nước mập bự đeo thánh giá, xâm trên ngực hình thù quái dị.

Mấy tay ở gần chộp lấy lon nước uống hết, tôi xin lại lon khác thì nó không cho trong khi thằng nhỏ nằm chờ chết, tôi xông tới bóp cổ thằng mập làm nó hoảng sợ lấy cho tôi lon khác, hai cha con uống xong ói ra hết.

Thấy tàu lạ nào cũng kêu cứu nhưng họ không ghé, đốt quần áo v...v... Gặp dàn khoan, người ta định phá tàu để dàn khoan họ cứu, nhưng họ chỉ cho la bàn rồi chỉ hướng đi cộng thêm một ít nước và thức ăn, mấy phân này chủ tàu lấy hết. 7 ngày 7 đêm lênh đênh trên biển, đêm cuối cùng gặp biển động, đến sáng ông tài công thấy bờ biển Mã lai tấp vào thì tàu bị mắc cạn, tên chủ tàu kêu mấy đứa thanh niên lội vào bờ, tàu cách bờ chỉ 5,6 mét, tôi nghiệp thằng nhỏ 19 tuổi ôm cái can nước nhảy xuống

biển rồi mất tích, mấy đứa còn lại được ông già câu cá đưa lên bờ và cảnh sát đem ca nô ra móc tàu vào bờ.

Họ lấy cần cẩu quăng xuống để vớt người lên, một đoàn người đi như đoàn quân bại trận, tôi đi chân không trong khi đôi dép thì cặp nách, đến đồn cảnh sát hỏi xin họ nước thì họ chỉ vùi tưới cây, ai nấy dành nhau uống rồi mặc tình mà say sòng.

Dân Mã lai tàu họ rất tử tế, hỏi ở đâu tới và nghe tình hình họ về nhà đem bánh trái quần áo tới cho, đêm đó, cảnh sát đưa bọn tôi về hội Hồng nguyệt cho tắm rửa, mỗi người một vắt cơm, thuốc men tiền bạc nạp hết, sáng lại, họ bắt thanh niên phải khiêng cây làm tạp dịch, đến chiều cho xe chuyển người đi về trại chuyển tiếp rồi nửa đêm đi tàu Bu Đất qua Pulau Bidong. Bắt đầu cuộc đời tỵ nạn, những chuỗi ngày liên tiếp là những ngày khốn khổ mà khi đến đảo ai cũng gặp phải. Rồi đến phần trước 1975, họ tra xét nếu có diện như quân nhân, công chức hay con em theo diện cô nhi, với điều kiện không tham gia gì cho Cách Mạng thì mới được đi. Ai nghe qua cũng lắc đầu chán nản, bởi vậy có câu, vượt biên tại số định cư tại phần là vậy. Tôi quen nói là có rất nhiều người ở lại đảo tới 9,10 năm không được nhận rồi chết luôn trên đảo, họ thiêu rồi để hài cốt cho tới bây giờ...

Thương Lam